

๘. ต้นชาด

ชื่อสามัญ เหยียง

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Dipterocarpus obtusifolius*

วงศ์ DIPTEROCARPACEAE

สรรพคุณของเหยียง หรือชาด

๑. ใบเหยียงมีรสฝาด ตำรายาไทยจะใช้ใบเหยียงนำมาต้มผสมกับน้ำเกลือ ใช้อมแก้ปวดฟัน แก้ฟันโยก คลอน (ใบ)
๒. เปลือกต้นมีสรรพคุณเป็นยาแก้ไข้ตาลขโมย (เปลือกต้น)
๓. ช่วยขับเสมหะ (น้ำมันยาง)
๔. เปลือกต้นนำมาต้มกับน้ำดื่มเป็นยาแก้ท้องเสีย (เปลือกต้น)
๕. เปลือกต้นมีสรรพคุณเป็นยาแก้บิด (เปลือกต้น)
๖. ช่วยขับปัสสาวะ (น้ำมันยาง)
๗. ช่วยรักษาแผลในทางเดินปัสสาวะ (น้ำมันยาง)
๘. น้ำมันยางใช้เป็นยาแก้ตกขาวของสตรี (น้ำมันยาง)
๙. ใบและยวามีรสฝาดร้อน ใช้กินเป็นยาตัดลูกหรือทำให้ไม่มีบุตร (ใบและยาง)
๑๐. ใช้เป็นยาสมานแผล แก้หนอง (น้ำมันยาง)
๑๑. น้ำมันใช้เป็นยาทารักษาแผลภายนอก (น้ำมัน)

ประโยชน์ของ

๑. กลีบดอกเหยียงเป็นผักชนิดหนึ่ง ที่มีรสเปรี้ยวเล็กน้อย สามารถนำมารับประทานได้ โดยชาวบ้านจะใช้จิ้มกับน้ำพริกรับประทาน
๒. ใบเหยียงแก่สามารถนำมาเย็บเป็นตับใช้มุงหลังคาหรือเถียงนาหรือกั้นเป็นฝาได้เหมือนใบพลวง
๓. ทางภาคเหนือจะใช้ใบแก่นำมาห่อยาสูบและห่อของสด ห่ออาหาร ห่อข้าวเหนียว หรืออาหารอื่น ๆ ซึ่งใช้แทนใบกล้วย
๔. ยางไม้หรือน้ำมันจากลำต้นใช้ยาเครื่องจักสาน ยาไม้ ยาแนวเรือ ทำได้ ทาไม้
๕. ยางใช้ผสมกับเนื้อไม้ผุแล้วนำมาอัดใส่กระบอกไม้ไผ่ใช้เป็นเชื้อเพลิง จุดไฟ (ชาวเมียน)
๖. ใช้เปลือกไม้บดให้ละเอียดผสมกับขี้เถ้าและกาก ใช้ทำเป็นรูป หรือนำมาผสมกับกำมะถัน ใช้ทำเป็นยาแกงยุงได้ดี (โดยปกติแล้วจะใช้เปลือกต้นที่มีอายุ ๖-๗ ปี)

ผู้เขียนพบดอกเหียง สีชมพูสดใส
ปลิดปลิวลงเกลื่อนกลาดบนพื้นดินที่แห้งแล้ง

ณ ท้องทุ่งนาใกล้ลานสะแบง
นางไม้แห่งลานสะแบง...สวัสดี

